בתר רוב אבר שדינן ליה והא נפק ליה או

דלמא בתר בהמה שדינן ליה תיקו רבה בר

רב הונא מתני לה בגברי במתעסקין בו

חמשה בני אדם ונפקו תלתא ופשו להו תרי

מאי בתר רוב מתעסקין אזלינן או או בתר

בהמה אזלינן אתיקו שבעי רבי אלעזר פרים

ושעירים הנשרפים שיצאו וחזרו מהו מי

אמרינן כיון דנפקי להו איטמום להו או דלמא

כיון דהדור הדור אמר ר' אבא בר ממל ת"ש

יהיו סובלין אותן במומות הראשונים יצאוי

חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו

הראשונים שיצאו חוץ לחומת העזרה

מטמאין בגדים והאחרונים אין מטמאין

בגדים עד שיצאו ואי ם"ד כיון דנפקי להו

איטמו הגך דאיכא גואי 🐠 ליטמא אמר

רבינא ותסברא הא בעינא יואחר יו יבא אל

המחנה וליכא אלא רבי אלעזר היכי בעי לה

כגון גדנקיטי לה בבקולסי ג'ת"ר ה ספרים

ופרה ושעיר המשתלח המשלח השורפן

והמוציאן ימשמא בגדים והן עצמן אין

מטמאין בגדים אבל מטמאין אוכלין ומשקין

דברי ר"מ וחכ"א פרה ופרים מטמאין אוכלין

ומשקין שעיר המשתלה אינו מממא וו שהוא

חי והחי אינו מטמא אוכלין ומשקין בשלמא

לרבי מאיר ז כדתנא דבי ר' ישמעאל סדתנא

דבי רבי ישמעאל ²על כל זרע זרוע ₪ מה

זרעים שאין סופן ליטמא מומאה חמורה

וצריכין יו הכשר אף כל שאין סופן ליטמא

מומאה חמורה צריכין הכשר יצתה ונבלת

"עוף מהור שסופה ליממא מומאה חמורה

ואין או צריכה הכשר אלא לרבנן אי אית להו

דתנא דבי רבי ישמעאל אפילו שעיר

המשתלח (³ אי לית ליה אפי' פרה ופרים

מנלן כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא

יצריכין יב הכשר מומאה ממקום אחר יבעי רבי סצריכין יב הכשר מומאה

אלעזר פרים ושעירים הנשרפים מהו

שיטמאו אוכלין ומשקין בפנים כבחוץ מחוסר

יציאה כמחוסר מעשה דמי או לא בתר

דבעיא הדר פשמה מחומר יציאה יכמחומר

מעשה דמי בעא מיניה רבי אבא בר שמואל יי

מרבי חייא בר אבא נבלת עוף מהור לר' מאיר

מהו שיממא יו בכזית דמחתא לארעא לא

תִיבעי לך דנָקים בפומיה לא תיבעי לך כי תיבעי

לך דנקים ליה בידיה מחוסר קריבה כמחוסר

מעשה דמי או לא (בתר דבעיא הדר פשמה)

םא א מיי׳ פי״ט מהל׳ פסה״ת הלכה ג: בג מיי׳ פ״ה ת סב בג מיי פ"ה מהלכות פרה אדומה הלכה ה: סג ד מיי שם הלכה ו ופ"ו מהלכות אצות הטומאה כלכה נווי

הנכה טו: סד ה מיי' פ"ג אם הלכה ב: סה ו מיי' אם הלכה ג: סו ז עי' בכ"מ בפ"ה ז עי' בכ"מ בפ"ה מהלכות פרה הלכה ז:

תורה אור השלם

ו. וַהַשֹּׁרַף אֹתָם יְכַבַּס בַּגַּדִיוּ ירחץ את בשרו במים ואחרי בן יָבוא אֶל הַמַּחֲנָה:

ובתורה אור ציין ויקרא יד. 2. וְכִי יִפּל מִנְּבְלֶתָם עַל כְּל זָרַע זַרוּע אֲשֶׁר יִזְרֵע טְהוֹר הוא: ויקרא יא, לז

מוסף רש"י

מה זרעים שאיז סופז ליטמא טומאה חמורה. זרעים אינן נעשין אב הטומאה עולמית ואפילו נעשין הב הטומהה עונמים והפינו נגעו במת שהוא אבי אבות, ואינן נעשין אב לטמא אדם וכלים, דמהיכא נפקא דנוגע במת מטמא אדם מהאי קרא דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא יש) זכל משר יגע בו הטנמו יטממ והנפש הנוגעת באותו טמא תטמא עד הערב, וכי כתיב האי קרא בדבר שיש לו טהרה בהואה ובטבילה כתיב. דכתיב לעיל מיניה והזה סנהבי, לפנהב לפיל נדינים יחוש הטחור על הטמא וגו' ובהחוא טמא קאי והנפש הנוגעת, יצאו אוכלין ומשקין וכלי חרס, חואיל ואין להם טהרה במקוה אין נעשין אב הטומאה: יצתה גבלת עוף טהור שסופה ליטמא טומאר זמירה אדם ובגדים אם יאכלנה. זמורה. מוס וכגרים מטימכננה אלכך אינה לריכה הכשר (חולי ובא. קבא:) אין צריכה הכשר לא שום הכשר ירידת טומאה. לא הכשר מים ולא הכשר שרץ, אלא מאליה בלא שום נגיעה (נדה נ:):

שימה מקובצת

, בשלמא לר' מאור כדתנא דבי רבי ישמעאל כו'. עי מוס׳ ב״ק דף ע״ו ע״ל:

ליקוטים

השיך לעמ׳ זה ר׳ בעמ׳ קודם מטמאין אלא העוסקין בהן הלכך צריכין הכשר טומאה ממקום אחר כלומר שיגע בהן שרץ, אווו כרוכו שאנע בהן שון,
הלכך פרה ופרים מקבלין טומאה
מפני שהן מתים, אבל שעיר
המשתלח אינו מקבל טומאה
מפני שתאח חי (ח" הל") בזנועות יא ע"ב נקילור): צריכין הכשר טומאה ממקום אחר. כלומר בעינן שיהיו ראויים לקבל טומאה ממקום אחר ואם היו ראויים לכך מטמאין הם מעצמן כאילו קבלוה ממקום אחר ונפקא מינה דבעו הכשר מים שיהיו יאויים לככל יזומאה הילכד פרה ראויים לקבל טומאה הילכך פרה ופרים שהם אוכלין וראוים לקבל טומאה מטמאין מעצמן אבל שעיר המשתלח שהוא חי ואינו אוי לקבל טומאה אף מעצמו אינו מטמא ולעולם פרה ופרים אינו מטכא ולעולם פרה ופרים מטמאין מעצמן, בין ותדע. עוד יש לפרש להאי מימרא הכי לעולם רבנן לית להו דרבי ישמעאל דסבירא להו דבעינן שיקבלו טומאה ממקום אחר ופרה ופרים נמי על ידי קבלת ופרה ופרים נכלי על ידי קבלת טומאה הילכך פרה ופרים דבני קבולי טומאה נינהו מקבלי טומאה ויהבי לה אבל שעיר שהוא חי לא מקבל טומאה ולא שהוא הי א מקבל טומאה דגל יהיב לה ולדעת הנך רבנן נבלת עוף טהור נמי לא מטמאה עד דמקבל טומאה ממקום אחר. והאי פירושא ניחא טפי לההוא סוגיא דזבחים מיהו בהאי סוגיא האי פירושא ליכא פלוגתא ביז פרה ופרים לנבלת עוף טהור וסוגיין נמי בכולא תלמודא כרבי ישמעאל דלא בעינן לא הכשר מים ולא הכשר שרץ (ראנ״ד פ״ג

מאק"ט ק"ג):

דגברי טהורים כדמוכח כולה שמעתין ויש לומר דה"ק בתר בהמה דוקא אזלינן בתר רובא אבל בגברי לא: או דאמא ביון דהדור הדור. פי׳ בקונטרס דמבעיא ליה לענין טומאת בגדים של אלו

שהוליאו וקשה אטו מחילות עורה מקום לו טהרה דכיון שנטמאו מי יטהרם ונראה לפרש דמבעיא ליה לענין הנוגע בפנים דדלמא כיון דינאו בחוץ אע"ג דחזרו הנוגע בפנים טמא ומסיק דמיבעיא ליה כיון לחו דנקטי בבקולסי ומיירי בעומד שלו בחוץ ואוחז במקלות להוליאם לאחר שיחזרו מו כדפירש בקונטרס. הג"ה: פרים הנשרפים. שינחו הפרים

והאנשים וחזרו הפרים וגברי מהו פשיטא מאן האנשים וגם בגדים שהיו עליהם טמאים ובחזרתו לא נטהרו אלא אם אנשים אחרים נכנסו בעזרה ויתעסקו מבו בהולאתן או הראשונים לבשו בגדים אחרים מי הוו טמאים בעסק זה קודם שילאו חוץ לעזרה מו כיון שילאו הפרים כבר חשוב כאילו מוליאים אותם מפתח עזרה ולחוץ. וקאמר מי מרו חלי מילתא בהולאת הפר לבדו אע"פ שלא יצאו האנשים א"כ גבי סובלין אותן במוטות כיון שיצא הפר ולכך נטמאו הראשונים אם כן גם דגואי נטמאו. ותסברא שיהא תלוי ביליאת הפר לבדו והא בעינן ואחר יבא אל המחנה אלא פשיטא דבעיא מהן גם שילאו האנשים עם הפרים ולכך דגואי לא מטמאי וגם בבעיא דילך אנשים אחרים שמעולם לא יצאו פשיטא דטהורין או גברי קדמאי אם לבשו בגדים אחרים. אלא רבי אלעזר הכי בעי דנקטי בבקולסי שהפרים ילאו וחזרו מו אנשים אחרים ועמדו חוץ לעזרה ומוליאין הפרים שבתוך העזרה במקלות מי אמרינן כיון שהפרים כבר ילאו והאנשים עומדים בחוץ חשוב כאילו מוליאין אותן מפתח עזרה ולחוץ וטמאין או חשוב כאילו לא ילאו הפרים מעולם לחוץ וטהורים אבל אם נכנסו בפנים גברי חדשים או הראשונים בבגדים חדשים כיון שמעולם אלו לא יצאו פשיטא דטהורים אע"פ שילאו כבר הפרים. מה בו שבפנים אינו מבואר וזה עיקר. נרוך ד״ך: מחוםר יציאה כמחוםר מעשה דמי או לא. וח״ת אי מטמאו בפנים אם כן יטמאו את האימורים ויש לומר דמחוסר חתיכה פשיטה דהוי כמחוסר

מעשה ולח מחו תטמחו בשעת פרישתן

דמיירי בניתזין בעל ממו כרחו

בתר רוב האבר והוה ליה כמאן דלא נפק ואין כאן רוב הבחמה 🤾 דלמא בתר בחמה אודינן. תימה אם הבחמה בפנים פשיטא לחוץ ביו ולענין טומאת בגדים ביו מחוץ למחנה בעי (האי מיעוטא דחבר שינה לחוץ): " חלה שינה חליו. של פר ברוב הבר. בחלי הפר יו (הג"ה) ילא רוב אחד מן האברים ומיעוטו בחלי הפר שבפנים:

> והוה ליה כמאן דנפק ואשתכח רוב בהמה מבחוץ: או דלמא בחר בהמה. דמיחבר בה והיכא דאיתא שדינן לה יחו (ג) ואע"ג דלאו רובא דבהמה היא אלא פלגא וליכא למימר כדאמרן לעיל שבקינן יש רובא דבהמה ^(ד) אפילו הכי כיון דאין האבר נתוק לא אזלינן ביה בתר רובא ולא הויא יליאה ואם כו נטמא הפר שורפו בפנים: מסני לה. להך בעיא ברובא דמניינא דגברי: שילאו וחורו מהו. קס"ד לענין טומאת בגדים של אלו שהוליאום קמיבעיא ליה: איטמו להו. בגדיהם: ליון דהדור הדור. והוו להו כמי שלא יצאו: הנד דאיכא גוואי כמי נטמאו. דהא יציאה לענין . טומאת בגדים בפרים כתיבא כאו יוליא אל מחוץ למחנה ושרפו וגו' ומיניה ילפינן לקמן בפירקין (דף קה:) לומר לך כיון שינה הפר חוץ למחנה החת מטמא בגדים אע"פ דלא נפוק גברי נטמאו אלא לאו משום דאמר׳ דאי הדור הדור וכל שכן אלו שמוחזרים ועומדין שהרי לא יצאו בב: אמר רבא ותסברא. דהך בו דקמייתי ראיה מילתה היה: הה בעינן וחחר יבה אל המחנה. אלמא קרא בדנפיק לבראי קאי דכל כמה דלא נפק לא קרינא ביה ואחר יבא וכיון דלא קרינא ביה ואחר יבא לא קרינא ביה יכבס בגדיו: ופרכינן אלא ר' אלעזר היכי בעי לה. דכיון דבהכי תליא מילתא ביו מכי נפק קרינא ביה יכבס בגדיו ואי אהדרינהו ואתו אחריני לאפוקינהו אפי׳ חשבת להו כהו מוליאין לא מטמאו הנך בתראי עד דנפקי דהא לא קרינא בהו ואחר יבא: דנקיטי לה בבקולסי. שאחזום במקלות ועומדין מבחוץ להוליאם לאחר שחזרו וקמיבעיא ליה מי אמרינן כיון שילאו בו חוץ לעזרה כל העסוקים בהן מכאן ואילך חוץ לעזרה מטמאין בגדים או דלמא כיון דהדור הדור ועד דנפקי לא מטמאו: בקולסי. בלשון הש"ס ירושלמי מקל וראיתי דוגמתו בו (ס) ח) בצילמי תרח נטל בקולסא ותברינון: השורף פרה אדומה ופרים הנשרפים מטמאין בגדים. פרה בהדיא כתיב בה (במדבר יט) פרים פר כהן משיח ופר העדה (ו) ופר כח] יום הכיפורים גמרי מקרא יתירא דחטאת חטאת בשילהי

> בתר רובא דאבר שילא שדינן ליה

האי מיעוטא דאבר. שנשאר בפנים

ח ירושי יומא פ״ו ה״ר, ז לעיל קד: וש״נ, ג) מוספי פרה ספ״ו [וע״ע מוספ׳ יומה פ״ג, וכע״ז פרה פ״ח מ״ג ועי׳ לעיל פג., ז) [ע׳מוי נ״ק עז. ד״ה פרה], מ) חולין קכא. כרימות כא. נדה נא. 1) ירוש׳ שם, חגיגה פ״ג ה״ב, שייך לעמ׳ הקודם 1) שייך לעמ׳ הקודם שייך לעמ' הקודם (ז מ) [ננ"ר ס"פ נח] פ' ל"ח יט הגהות הב"ח

(א) גמ' הגך דאיכא גואי גמי ליטמא אמר רבא הא בעינא: (ב) שם שעיר המשתלח גמי אי לית להו פרה ופרים מנלן כצ"ל ימו דהו פנה ופנים מנק כנייכ ותיכת אפיי נמחק: (ג) רש"י ד"ה או דלמא וכו׳ שדינן לה ולאו רובא כל"ל ותיכת ואע"ג נמחה: (ד) בא"ד אפילו הכי. ממחק: (ד) באיד מפיני הכי. (יצ' זהו פסק הלכה של רש"יי: (a) ד"ה בקולסי וכי' דוגממו בירושלמי מרח: (1) ד"ה השורף וכו' ופר העדה גמרי כצ"ל ומיבות ופר י"ה ממחק:

גליון הש"ם

, גמ' צריכין הכשר מומאה. עיין נכ"ק דף עו ע"ל תוס' ד"ה פרה:

שינויי נוסחאות

א] או דלמא בתר ("ש"ח): בן הלמ"ד נפ"ה מהלי פרה ה"ה כתנ דלמיעת הרמנ"ם [וכ"ה לפי הסוס' כלון ל"ל מטמו. כיון דהאיבעיא היא על הפרים אם מעומאים (ונפ" רש"ש: גו יש כאו הלת שינויים רשיש: גן יש כאן קלת שינויים מלשן המשה לעיל. וכשיית מלשן המשהה לעיל. וכשיית מיקן עפייי נוסח המשנה וכייה בכתמיי: דן בכייל ואחרי כן בכתלי: דן בכייל ואחרי כן עובעי בל יוסייכ (ויקלא לשוכף פל כמ). ואלין קלא לאסר יכא וגר (ויקלא יד, מ) קלא לתלורע: הן כ"א ת"ר השורף פרה וכרים והמשלח את השעיר הובית הרובית הובית היים ביית היים ביית הובית ה מטמאין בגדים כו' (כתה' וכ"ה בתוספתה דיש, וויון, וויין, כתוקשתה לפרה, וכן העתיקו החוס' ג"ק עז ע"א והר"ש בפרה פ"ח מ"ז, וכן משמע מרש"י, וכעי"ז נש"מ: ו] מטמא אוכלין ומשקין מפני שהוא חי וכל ו) בכי"ל נוסף היינו טעמיה: ה] זרוע אשר יזרע כי זרעים חן זרוע אשר יזרע כי זרעים מה זרעים מה זרעים וכח (ב־ש.). וכחולים לכ סענין כלי שניעי קלמ. מ] פ״ל ברשיי בריים בלי ולש״ו. וכן ברש״י (בש״ה: י] יצתה נבלת כוי עד ואין צריכיה הכשר לל גרסינן (ב־ש.חיב ואין צריכיה הכשר לל גרסינן בריים. ועי יל דור: (ב"ש, ח"ר ועוי"ש). ועי" יל דוד.
יא] ל"ל אין (צ"ק): יב] התוס'
נכ"ק גרסי אין צריכין (רש"ש).
ועי' נליקוטים. ועי' ח"י ויד
דוד: יגן ("ל בר ממל (*ש"ח): יר] שתטמא (מ"ש") מון ס"ל לחוץ ובעי לשורפו בפנים הס"ד והשאר ליתא (ב"ש וח"ר). (סו: מו) בגדים ווציא אל מהוץ למהור בעינן (כייים) מהוץ למהור בעינן (כייים) והס"ד האי מיעוטא האבר. שיצא להוץ הק"ד לאבר. שיצא להוץ הק"ד ליים שבחרן יצא רוב ל"ל (ישמביי, מ"ח.) ל"ל לייה (כיים) מ"ח ל"ל לייה (כיים) ל"ל לא שבקינן (כווהי מ"ח) ל"ל לא שבקינן (מוח"ח לחכת מ"ח) בניים ל"ל לוח טון ודים מח מפרים ל"ל ומין טוומלח בנדים, מ"ח לפול לוח טון דים בוח מלכו להל לשינן טוומלח בנדים, ניים ריים ביים ומים בשים רבויים רבויים ומים ביים ומים בשים רבויים ומים ביים הביים ביים ומים ביים הביים ביים ומים ביים הביים ביים ביים ביים ביים הביים חבר תחה פעיל מות טו דיש בוה
כ" נוסמאות בשיטת רשי". וע"
טר"ק: באן בכי"פ נוסף ולא
בגברי דכתיב: בבן כ' צליקוט
הלכות, הנה רש"י על סוגיא זו
בלחל בקילור תאד וקשה להפיני,
וגם לפי המסקקא לא פליני רש"
בומתי לדוא מי"ל: בין בדר בין
בומתי לדוא מי"ל: בין בדר ותום׳ לדינה עכ"ל: כגן דהד ראיה דקמייתי כל"ל (שמכ"י) ראיה דקמייתי כלי"ל (שחב"י): כד] מילתא דבעינן ואחר יבא אל המחנה מכי נפק כרי כל"ל (ב"ש): כה] להו לקמאי מוציאין כל"ל (מ"ב, כי"ב וג׳). וכו בכי"פ להמאי: כון שיצאו

כל הזבחים שנתערבו (לעיל פג.) ופר בש יוה"כ בהדיא כתיב (ויקרא טו): והן אינן מעמאין בגדים. פרה ופרים עלמן אין מטמאין בגדים הנוגעין בהן בלא מחעסקין אבל מטמאין אוכלין ומשקין הנוגעין בהן. ולקמן מפרש טעמא: לדסנא דבי ר' ישמעאל מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה המורה. כגון אדם ובגדים: ולריכין הכשר. דבר המכשירן לקבל טומאה כגון נחינת מים ומגע שרץ: אף כל שאין סופו לטמא כו׳. כגון שאר אוכלין אבל הני פרה ופרים ושעיר הואיל וסופן לטמא אדם ובגדים כגון המתעסקין בהן אין לריכין הכשר ₪ טומאה הלכך מטמאו מחיים ואט"ג דלא או איטמויי שאר בעלי חיים דעלמא: אלא לרבנן אי דאים להו דפנא דבי רבי ישמעאל אפי׳ שעיר המשמלח ואי לים להו דסנא דבי רבי ישמעאל פרה ופרים מנא להו. הרי טהורין הן ולא נאמרה בהן טומאה אלא למתעסקים בהן: אמרי במערבא לריכין הכשר טומאה ממקום אחר. הא דמנא דבי רבי ישמעאל ה״ק כל שאין סופו לטמא טומאה חמורה לריך הכשר טומאה ממקום אחר שיגע בשרץ או בנבילה ולא שיטמאו בו מאיליו אבל מי שסופו לטמא טומאה חמורה אין זריך ליגע בטומאה ומטמא שומאת אוכלין מאיליו כגון פרה ופרים אבל חזי לטומאה בו מיהת בעלמא בעינן ולא בעלי חיים דלא אשכחן בבהמות בעלי חיים מטמאין: מהו שיטמאו בפנים אוכלין ומשקין. הואיל ועדיין לא הגיעו להיות מטמאין טומאה חמורה לא מטמאו טומאה קלה או דלמא הואיל וסופן לטמא לכשילאו מטמאו: נכנס עוף שהור. מטמאה טומאה חמורה בבית הבליעה בכזית: מהו שיטמא 🕁. לרבי מאיר אוכלין ומשקין בכזית. לרבנן לא חיבעי לך דאמרי מידי דחזי לטומאה בעינן ובכזית אין לזו ₪ טומאה אלא בבית הבליעה אבל לענין מגע ליכא שיעורא ₪ בכזית אלא לרבי מאיר דאמר כל שסופו לטמא טומאה חמורה אין לריך ראויה לטומאה מהו שתטמא בכזית מאליה: דמההא על ארעא לא סיבעי לך. דלה מיטמאה דהה אכתי לא הוגעה לסוף טומאה חמורה שמא לא חיכנס לבית הבליעה לעולם: **דנקט בפומיה** לא סיבעי לך. דאם היו אוכלים אחרים לחוך פיו מטמאחן דהא הגיעה לטומאה חמורה בהאי שיעורא. כי חיבעי לך כו':

הכל מתחילה חוץ (מתחיי, בין שיצאו מתחילה חוץ (מתחיי, בין בו:). כו] דוגמתו באגדה בצלמי (מתחיי ושים): כה] ל"ל מפר (*ביש. כייב וג). ול" הג' הכ"ח [ולדכתיו הגיה! גם כש"מ וס"ג ולש"ש וע" לק"מ]: כבן ל"ל ובפר (*ביש): ל] ככתה"יו ולפו"א הכשר ראיית טומאה. וג" כ"ש וכ"ג הכשר דהיינו ראיות טומאה: לא] ככתה"יו וש"מ דלא חזו לאיטמויי (ככ"ש לטמאן. וג" ל"ק ואע"ג דלא מטמאו: לב] שיטמא (כתחיי): לגן לטומאה בעלמן (כיים): לדן שתטמא. במגע לר"מ (כיים): להן ל"ל מקוה (הגריהב. דים): רבית אין לו: לון שיעוא דלת בה טומאה המורה במגע אלא לר"מ כו (כיים). ל"מ מגלון ספר יין שיעורא אלא בכביצה לענין שומאת אוכלין דעלמא אלא לר"מ כרי (ביים, מדע. וכעייה בחים: מדול או המורה במגע אלא לר"מ כרי (כיים). ל"ל מקוה (הגריהב. דים): לה] ל"ל בגון (צ"ק. ד"ו: של] בעומדין בחרץ ואוחזין (באה"מ: מ] ל"ל שחזרו (צ"ק. ב"ב): מא] דפשיטא דהאנשים וגם הבגדים לל"ל (ב"ב): מב] ונתעסקו (ב"ב): מג] דאפשר כיון (בן העחיק בלקוטי הלכות): מד] ל"ל אי תליא (ב"ב וג): מה] ל"ל דבעינן (צ"ק. דפו"): מו] וחזרו ובאו אנשים לל"ל (צ"ק. ד"): מו] ומה שפירשתי דמיבעיא ליה לענין הנוגע בפנים אינו מבואר ווה עיקר לג"ל (צ"ק עי"ש). וע' 50"ז ופ"מ וח"ל: מה] ולא מטמאו עד שיחתכו, ובשעת פרישתן לא מטמאו דמיירי כו' לל"ל (ב"ש): ממ] ל"ל ככל כוחו (בה"ז. צ"ק. ח"מ):